

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.03.1993, sp. zn. 11 To 121/92, ECLI:CZ:VSPH:1993:11.TO.121.1992.1

Číslo: 23/1994

Právní věta: V případě spáchání trestného činu loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. ve skupině je spolupachatelem (§ 9 odst.2 tr.zák.), a nikoli jen pomocníkem (§ 10 odst.1 písm c) tr.zák.), i ten člen skupiny, který sám přímo nenaplňuje znaky tohoto trestného činu, ale po domluvě s ostatními členy skupiny vyláká a zavede poškozeného na odlehlé místo, kde oni vlastní loupežný útok provedou.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 25.03.1993

Spisová značka: 11 To 121/92

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Spolupachatelství

Předpisy: 140/1961 Sb. § 234 odst. 1
§ 10 odst. 1 písm. c
§ 9 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č.23

V případě spáchání trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. ve skupině je spolupachatelem (§ 9 odst. 2 tr. zák.), a nikoli jen pomocníkem (§ 10 odst. 1 písm. c) tr. zák.), i ten člen skupiny, který sám přímo nenaplňuje znaky tohoto trestného činu, ale po domluvě s ostatními členy skupiny vyláká a zavede poškozeného na odlehlé místo, kde oni vlastní loupežný útok provedou.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze z 25. 3.1993 sp. zn. [11 To 121/92](#))

K odvolání obžalovaných Vrchní soud v Praze zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. dubna 1992 sp. zn. 2 T 24/91 a znovu rozhodl tak, že obžalované Ž. K. a J. S. odsoudil za trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. k nepodmíněným trestům odnětí svobody a trestům zákazu pobytu na území hlavního města Prahy proto, že po předchozí dohodě s jejich neztotožněnými, alespoň dvěma společníky, v podvečer dne 1. 9.1990 všichni oslovili v centru Prahy francouzského občana R. B., kterého si vytipovali, postupem večera se s ním sblížili a provázeli ho po Praze, vylákali ho do Letenských sadů, kde kolem 23.45 hod. využili domluveného momentu, přepadli ho a násilím mu, jak bylo původně ujednáno, odcizili věci, a to osobní doklady, 100 DM, dvě kreditní karty, zlatý

řetízek s přívěskem v hodnotě 7250 Kčs a hotovost ve výši 1400 Kčs.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byly obžalované uznány vinnými trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. a za to byly odsouzeny obžalovaná J. S. podle § 234 odst. 2 tr. zák. s použitím § 40 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazena do první nápravně výchovné skupiny, obžalovaná Ž. K. podle § 234 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazena do první nápravně výchovné skupiny. Podle § 57a odst. 1 tr. zák. byl oběma obžalovaným uložen trest zákazu pobytu na území hlavního města Prahy na dobu pěti let.

Podle skutkových zjištění Městského soudu v Praze spočívala trestná činnost obžalovaných v jednání, jež je popsáno ve výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze.

Proti tomuto rozsudku podaly včas odvolání obě obžalované.

Obžalovaná Ž. K. namítá, že soud prvního stupně vycházel při svém rozhodování z výpovědi poškozeného, učiněných v přípravném řízení, které v hlavním líčení přečetl, ačkoliv proto nebyly splněny základní podmínky. Nesouhlasí s argumentací Městského soudu o tom, že při prvním výsledku poškozeného dne 2. 9.1990 šlo o neodkladný úkon. Z tohoto důvodu bylo na místě přibrat k výsledku poškozeného tlumočníka, zapsaného v seznamu soudních tlumočnicků, a stejně tak vyrozumět o konání tohoto úkonu obhájce. To se týká i výsledků poškozeného ze dne 18. a 19. 4.1991. Chybou soudu bylo i to, že se nepokusil poškozeného předvolat. Navrhuje proto, aby napadený rozsudek byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. zrušen, a podle § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc vrácena soudu prvního stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obžalovaná J. S. zásadně odmítá takové hodnocení své účasti na skutku, podle kterého měla vědomě spolupůsobit k přípravě nebo provedení souzeného skutku. Byla pouze místně a časově přítomna skutku, o kterém ničeho nevěděla a nijak se jej neúčastnila. I ona zdůrazňuje, že došlo k porušení procesních předpisů ohledně přítomnosti soudního tlumočníka při výsledku poškozeného. Vzhledem k tomu, že jí byla odňata možnost účastnit se výsledku poškozeného, byla zkrácena na svém právu obhajoby. Obžalovaná J. S. uvádí, že je nevinná, a žádá, aby byla obžaloby v plném rozsahu zproštěna.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal správnost výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Skutková zjištění, učiněná Městským soudem v Praze v napadeném rozsudku, jsou správná. Pro své závěry v tomto směru měl Městský soud dostatečný podklad ve výsledcích dokazování. Ty pak správně hodnotil, když dospěl k názoru, že obžalované se dopustily popsaného skutku. Vzhledem k námitkám obou odvolatelek je pak nutno na tomto místě dodat:

Pokud se týká zákonnosti výsledku poškozeného R. B., zejména ve vztahu k účasti tlumočníka, nutno zcela odkázat na předchozí usnesení Nejvyššího soudu České republiky čj. 11 To 14/92 ze dne 30. ledna 1992, které se touto problematikou zabývalo se závěrem, že výpověď poškozeného z 18. 4. 1991 lze považovat za zákonný důkaz, který z hlediska poškozeného objasňuje významné okolnosti žalovaného skutku, a který může být za splnění příslušných ustanovení trestního řádu přečten v hlavním líčení. Městský soud v Praze pak poukázal na nedosažitelnost poškozeného v současné době, která má oporu ve spisovém materiálu, a postupem podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. předmětnou výpověď poškozeného v hlavním líčení přečetl. Takový postup byl na místě, a námitky odvolatelek v uvedeném směru vznesené nutno odmítnout.

Pokud se týká právní kvalifikace správně zjištěného jednání obou obžalovaných, dospěl Vrchní soud v Praze k názoru, že jednání obžalovaných vykazuje zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. V případě spáchání trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. ve skupině je spolupachatelem (§ 9 odst. 2 tr. zák.), a nikoli jen pomocníkem (§ 10 odst. 1 písm. c) tr. zák.), i ten člen skupiny, který sám přímo nenaplňuje znaky tohoto trestného činu, ale po domluvě s ostatními členy skupiny vyláká a dovede poškozeného na odlehlé místo, kde oni vlastní loupežný útok provedou. Důležité je, že tento člen skupiny svým jednáním zajistí, aby vlastní loupežný útok, tedy jednání popsané ve skutkové podstatě trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., mohlo být provedeno ostatními členy skupiny. Přitom loupežný útok bezprostředně na jeho jednání navazuje.

Na rozdíl od napadeného rozsudku se odvolací soud neztotožnil s názorem, že obžalované spáchaly uvedený trestný čin jako členky organizované skupiny podle § 234 odst. 2 písm. a) tr. zák.

Organizovanou skupinou je takové seskupení více osob, pro něž je charakteristické určité rozdělení činností a plánovitost. V posuzovaném případě, při nedostatku dalších důkazů, nelze učinit zejména závěr o rozdělení a zvláštní plánovitosti jednání osob zúčastněných na popisovaném skutku.